Выходить у Львовѣ що дня (крôмѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція пôдъ ч. 4 улиця св. Антонього.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй бôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Старостахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к
мѣсячно . . . . 20 к
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 58. Середа 13 (25) Марта 1891. Рôкъ I.

Переглядъ политичный.

Навѣть въ кругахъ нѣмецкихъ добре поинформованыхъ рознесла ся чутка, себъ-то въ прускôмъ министерствѣ просвѣты мали наступити змѣны о стôлько, що справы церковнй будуть цѣлковито ôддѣленй ôдъ министерства просвѣты и повѣренй особному министерству. Легко повѣрити, що вѣсть сеся мусить бути основана на правдѣ и що сповнитъ ся она. Єсли се єсть чіею заслугою, то лишень Виндгорста. Тôльколѣтна дѣяльность єго, стремѣла до того, добачуючи въ роздѣлѣ такôмъ велику пôльгу для католикôвъ. Рѣчею певною, що при новôмъ министерствѣ буде утворена особна секція для справъ Церкви католицкои. Якъ-жежь велика рôжниця въ протягу кôлькохъ лѣтъ въ Нѣмеччинѣ. Наколи за кн. Бисмарка анѣ гадки не могло бути о якихъ небудь пôльгахъ для Церкви католицкои, коли безвзглядне поступованье правительства зъ духовеньствомъ выкликувало обуренье навѣть прасы державъ акатолицкихъ, нынѣ Церковь католицка въ Нѣмеччинѣ розвиває ся хорошо, бо мовь пôдъ лучами весняного сонця топнѣють окружаючй єѣ леды, и при прихильнôмъ успособленю молодого цѣсаря, при розумнôмъ засмотрюваню ся поодинокихъ частей складовыхъ и цѣлого парляменту можна надѣяти ся, цѣлковитого рôвноуправненя правъ католикôвъ въ вѣроисповѣданьемъ, переважаючихъ въ Нѣмеччинѣ.

Рôвночасно старає ся Нѣмеччина поправити и другій тôльколѣтный блудъ: поступованье своє взглядомъ Поляковъ. Корреспондентъ берлиньскій доносить до *Köln. Ztg.*, що деякй особы, користаючи зъ великого свого вплыву, старають ся привести до змѣны политики взглядомъ Поляковъ. И тутъ суть певнй данй, котрй промовляють за правдою вѣсти сеи. Послѣдными часами дѣло германизаціи, ведене черезъ Бисмарка и пôсля подробного єго пляну дуже систематично, стало слабѣти. Комисія кольонизацiйна не выказала въ своємъ справозданю майже жадныхъ успѣхôвъ, устали переношеня учителѣвъ Поляковъ въ чисто нѣмецкй окрестности. Именованье теперѣшного презеса комисіи и поважнй слухи, що комисія та роздѣляти буде грунта безъ рôжницѣ національности, одже такъ Полякамъ якъ и Нѣмцямъ; все то промовляє дуже поважно за змѣною успособленя правительства взглядомъ Поляковъ. Но найважнѣйшимъ поводомъ до змѣны такои, булабы певно неудачность проєкту кн. Бисмарка. Германизація Поляковъ не осягнула цѣли и показало ся, що впростъ противнй мала она наслѣдки, розбудила бо мѣжь Поляками єще бôльше почутье національного достоинства. Для Бисмарка не лишає ся навѣть и се оправданье, що замѣръ єго не мôгъ осуществити ся по єго уступленю. Тажь, дѣло єго вôвъ дальше найвѣрнѣйшій єго союзникъ, б. министръ Госсльеръ и недовѣвъ до нѣчого. Правительство нѣмецке змѣняючи свою политику, поправляючи тй два блуды, гоненье Церкви католицкои и вынародовлюванье Поляковъ, скрѣпить ся и пôднесе напевно. Буде се затертє послѣдныхъ слѣдôвъ дѣяльности Бисмарка, дѣяльности, котра пятномъ скверным лежить на Нѣмцяхъ.

На кождôмъ кроцѣ старає ся Франція заманифестувати свою безграничну симпатію взлядомъ Россіи. Передвчера звиджувавъ президентъ Карно нову панораму, представляючу коронацію царя въ Россіи. Одкриваючи торжественно сесю панораму, промовивъ Карно: „Тѣшу ся зъ хорошого сего дѣла, бо покаже оно Россіи, якъ глубоко єѣ пôймаємо и якъ близько есьмо духомъ споръднені зъ нею“. Толпа привитала слова тотй громкими оплесками. Пару днѣвъ тому бувъ знову царь россійскій на представленю „Термидора“ въ Петербурзѣ. Колижь въ послѣднôмъ актѣ одинъ зъ акторôвъ выкрикнувъ: „най жіє република“, царь першій ставъ бити браво. Чи, йшло тутъ также о показанье, якъ спорôднена духомъ Россія зъ Францією?

Справы шкôльнй.

Ц. к. Рада шкôльна краєва рѣшила на засѣданю зъ дня 18 марта 1891:

1. Новый розкладъ и плянъ науки исторіи Польщѣ и Руси въ школахъ середныхъ.
2. Приняти до вѣдомости рескриптъ пана Министра, увѣдомляючій, що Є. В. Цѣсарь зôзволивъ на отворенье у Львовѣ пятои низшои гимназіи, ôдъ початку року шкôльного 1892/93.
3. Приняти до вѣдомости справозданье люстрацiйне ц. к. краєвого инспектора шкôльного, дра Ґермана зъ визитаціи ц. к. гимназіи въ Сяноку.
4. Именовати дра Осипа Лимбаха, учителя ц. к. гимназіи въ Ярославю, експертомъ комисіи науковои ц. к. краєвои Рады шкôльнои до исторіи природничои.
5. Именовати Антонього Ленчовского заступцею учителя въ ц. к. гимназіи св. Анны въ Краковѣ въ мѣсце урльопованого дра Августа Соколовского.

Двѣ долѣ, а обѣ однакй.

(Написавъ Є. Я. Луцыкъ.)

I.

Глуха нôчь сповила темнотою свѣтъ Божій. Чорнй хмары повисли на небѣ, а мѣсяць, хоть выглянувъ часомъ на свѣтъ, то знову утѣкавъ за облаки, мабуть бачивъ, що щось сумного повисло надъ землею. Въ таку то годину страшно, дико, но заразомъ величаво представлявъ ся чорный лѣсъ, котрый мовь вѣнокъ окруживъ невеличке сѣльце Самбôрскои верховины. Смереки представлялись очамъ мовь великаны, що головою дотыкають неба; ихъ шепôтъ мавъ въ собѣ щось дивного и проймаючого. А село спочивало сномъ праведника. И добре спалось єго жителямъ; змученй цѣлоденнымъ тяжкимъ, кервавымъ трудомъ, забували бодай на кôлька хвиль на тяжкій крестъ свого житя, въ снѣ бачили себе неразъ щасливыми, спокôйными та безжурными. Прокинулись, протерли очи, та щастя не було; оно утѣкло разомъ зô сномъ, а лишилась журба довга-предовга. Бѣднй! для нихъ и того щастя у снѣ було досыть....

II.

Въ маленькôй хатинѣ, при краю села, черезъ маленькй ôконця пробиває свѣтло. Хатина низенька, малесенька, столѣтна мабуть, похилила ся на бôкъ; видно и ѣй кривкучилось вже на свѣтѣ, и она хотѣла-бы вже спочити. Въ хатинѣ на постели сидѣвъ бойко, хлопъ якъ дубъ; молодость и житье свѣтило въ єго очахъ, та лишень тяжка якась журба виднѣла на лици. Противъ него на лавѣ сидѣла невѣста, молода, гарна, єслибы не очѣпокъ на головѣ, сказавъ-бысь дѣвчина. Була то жена сидячого насупротивъ мущины. И єи ясне око померкло, а часто-густо пускались рѣснй слезы; видно, щось мусѣло занепокоити тихій житя спосôбъ жителѣвъ сеи хатины.

— Иване, не журись! воля Божа! — пôдешь, вернешь! И другй йдуть и вертають, и ты повернешь. Чижь-бы на тоє злучивъ насъ Богъ, щобы такъ скоро розлучити? Нѣ, ôнъ добрый! Онъ тя поведе и приведе на мою радость, на потѣху. Но слухай, Иване, молись Богу святому, та йди, де тя кличуть; я буду молити ся, щобъ ты вернувъ — кождои хвилѣ просити о тоє буду Матѣньку божу! Иване....

Тутъ невѣста пôдôйшла до мужа и погладила єго чорный лыскучій волосъ, а сама ôдвернула лице, щобъ не бачивъ ôнъ новыхъ, ще рѣснѣйшихъ, зъ глубины серця текучихъ слезъ.

— Иване! не журись, не плачь; тажь плачь не поможе.

— Зôронько ты моя, — скликнувъ Иванъ и притиснувъ до себе голову жѣнки.— Зôронько ты ясна, на тоє-жь мы брались, щобы знову розлучити ся? Моє-жь ты щастье, кто заступить ся за тобою? По щожь мене гонять ôдъ тебе, по що дѣлять зъ тобою?

— Иване! не плачь, не подавай ся?—повторила знову невѣста, але дальшй слова заглушивъ голосный плачь обохъ. А мѣсяць заглянувъ на хвилю и просто вдививъ ся въ ôконце невеличкои хатины; а за хвильку малу-маленьку утѣкъ за хмары, не хотѣвъ дивити ся на чуже лихо. Довго ще свѣтилось въ маленькôй хатинѣ, и довго-довго не визиравъ мѣсяць зъ за хмары.

Ктожь тотй люде, спытаєте, и яка журба зависла надъ ними? Кто они, послухайте!

Иванъ, мущина, за котрого мы згадували, бувъ круглымъ сиротою. Въ нуждѣ и бѣдѣ вырôсъ ôнъ, въ нуждѣ плывъ єго вѣкъ дитинячій, въ нуждѣ и парубоцтво. Пôдъ конецъ лишень зазнавъ ôнъ на хвилю щастя; на єго небѣ засвѣтила зôрка, убога якъ ôнъ сирота, Маланка. Иванъ полюбивъ бѣдну дѣвчину, и єи серце прилепло до него; любили ся безъ надѣѣ, безъ выходу, та любили ся щиро-горячо. Ивана взяли до войска. Три роки служивъ ôнъ, та любивъ зъ тою самою любовію; три роки ждала Маланка, та и дождалась єго повороту. И знова служити ставъ Иванъ, придбавъ де-що гроша, купивъ стару хату край села, одруживъ ся зъ Маланкою — стало сѣяти и єму сонѣчко яснѣйше. Бѣдували перше, бѣдували и теперь, та бодай у купцѣ; бодай було кому розважити, потѣшити, передъ кимъ пожаловати ся. Но недовго тревало щастье! Не минуло пять мѣсяцѣвъ, прійшла вѣстка

6. Затвердити кс. Осипа Сидора, катехитою обр. лат. въ ц. к. гимназіи въ Сяноку.

7. Затвердити о. Михаила Семенова, катехитою обр. гр. к. въ ц. к. гимназіи въ Станиславовѣ.

8. Затвердити внесеня ôдносячи̂ ся до урядженя шкôлъ жидôвскихъ приватныхъ, свѣжо заложеныхъ, а удержуваныхъ товариствомъ „Alliance Jsraelite“.

9. Поручити до библіотекъ шкôлъ народныхъ рôчникъ II. часописи „Учитель“, выдаваной рускимъ Товариствомъ педагогичнымъ.

10. Затвердити выбôръ о. Кипріяна Ясеницкого и п. Осипа Нановского на репрезентантôвъ Рады повѣтовои въ Лѣску, до тамошнои ц. к. Рады шкôльнои окружнои.

11. Затвердити выбôръ Юліяна Мацьоловского, управителя 4-клясовои школы въ Краковѣ на репрезентанта учительства до мѣйскои окружнои Рады шкôльнои въ Краковѣ.

12. Позволити Прокопови Трачови, учителеви въ Конюшкахъ занимати ся черезъ рôкъ писарствомъ.

13. Иеретворити школу етатову въ Пивничнôй (повѣтъ Новый Сончь) на двоклясову; школу філіяльну въ Перерослі (повѣтъ Надвôрна) на етатову.

14. Зъорганизовати, почавши ôдъ дня 1. вересня 1891 року школы етатови̂ въ Сѣдлци (повѣтъ Тарнôвъ,) въ Старунѣ и Журакахъ повѣтъ Богородчаны) въ Рациборску (Вьеличка), въ Новотицяхъ (Рогатынъ) въ Брошковичахъ (повѣтъ Бяла). 15. Именовано и затверджено кôлькохъ учителѣвъ и учительокъ и полагоджено кôлька дрôбнѣйшихъ справъ.

Зъ выборôвъ.

Акція выборча майже скôнчена, и нынѣ можемо дати приближене число маючихъ засѣсти въ Думѣ державнôй пословъ, дѣлячи ихъ пôсля сторонництвъ, до котрыхъ належать. И такъ:

Нѣмецко-либеральныхъ есть 109 пословъ, имонно: 33 зъ Чехъ, 3 зъ Буковины, 8 зъ Каринтіи, 2 зъ Краины, 19 зъ Моравы, 18 зъ долѣшнои Австріи. 7 зъ Австріи горѣшнои, 2 зъ Сальцбурга, 6 зô Шлеска, 6 зô Стиріи, 4 зъ Тиролю и 1 зъ Форальбергу.

Поляковъ 58 пословъ, а то: 56 зъ Галичины, 1 зô Шлеска (кс. Свіежи) и 1 зъ Буковины (Стефановичь).

Молодочеховъ 37 пословъ.

Нѣмецко-кльерикальныхъ 29 пословъ.

Февдальныхъ 18.

Нѣмецко-народовцѣвъ 17.

Словенцѣвъ 16.

Антисемитовъ 14.

Старочеховъ 12, именно: 1 зъ Чехъ 11 зъ Моравы.

Либеральныхъ Италійцѣвъ 11.

Пословъ сторонництва середины 8.

Русиновъ 8.

Кроатовъ 8.

Италійцѣвъ-кльерикаловъ 4.

Румуновъ 4.

Сербъ 1.

Пословъ, котри̂ не належали до теперь до Думы державнои выбрано загаломъ 115.

Лишають ся еще до переведеня три стислѣйши̂ або доповняючи̂ выборы. Именно въ Чехахъ выбранымъ буде молодочехъ въ мѣсце Густава Аима, котрый зложивъ другій мандатъ зъ Кенигграцу. Такожь бôльша посѣлôсть въ Будѣевичахъ, зъ причины смерти посла Надгерного и мѣсто Любляна, зъ причины смерти Поклюкара, выберуть другихъ пословъ.

Передвчера ôдбули ся въ палатѣ парляментарнôй у Вѣдни, обрады деякихъ членôвъ клюбу гр. Гогенварта и давнѣйшого клюбу гр. Гогенварта въ справѣ утвореня партіи. О обрадахъ тыхъ оголошено слѣдуючій комуникатъ: „Знатнѣйше число пословъ консервативныхъ зôбрало ся на конференцію, при чôмъ показала ся цѣлковита згôднôсть поглядôвъ, такъ, що въ Думѣ державнôй можна числити на вспôльну ихъ дѣяльнôсть.

Пôсля *N. fr. Presse* рѣшено на конференціи тôй сполученье клюбу кн. Лихтенштайна зъ клюбомъ кн. Гогенварта. Перший зъ нихъ числивъ въ попереджаючôй Думѣ 14, другій 34 членôвъ. До вспôльного сего клюбу прилучать ся имовѣрно бôльши̂ властителѣ зъ Чехъ и Старочехи зъ Моравіи.

Выборы галицки̂ дали прасѣ, навѣть заграничнôй, довôльно предмету. Именно россійски̂ часописи служать панахиду надъ пропавшою Русею. А вѣсти, яки̂ получають они про „нову еру“, дуже характеристични̂. Ось що пише *Варшавскій Дневникъ*, котрый „новôй ерѣ“ присвящуе метровый починокъ, передрукованый звѣстнымъ львôвскимъ москволюбивымъ органомъ. Ось одно мѣсце зъ починку того: „Придивѣмъ ся теперь, якъ нова официяльна програма пріймае ся мѣжь народомъ. Народъ сей, що ино пришедши до пôзнаня свого національного достоинства, всѣми силами ôдпыхае ôдъ себе згубни̂ идеѣ, котри̂ ему накидують. Бурни̂ протесты (?) на численныхъ вѣчахъ (??) скликуваныхъ (*кимъ?*) по всѣхъ виднѣйшихъ мѣстахъ Галичины, приносять честь Червонорусамъ. Агенты розъединителѣвъ кинулись толпами мѣжь народъ, (*свята правда! Прип. Ред,)* несучи братоубійчи̂ крамолы пôдъ соломяну стрѣху селянина, проповѣдуючи крестоносный походъ противо якихсь нечуваныхъ образинъ Москвы и схизмы. . .

Червонорускій народъ, котрый въ тяжкихъ хвиляхъ знаходивъ одиноку ôдраду въ чистôй и непорочнôй вѣрѣ (*но не въ схизмѣ. Прип. Ред.)* батькôвъ своихъ, просить у князей Церкви помочи и защиты передъ напоромъ нового ворога его святощей. Но часы Снѣгурского и Яхимовичѣвъ минули, и нынѣшни̂ Князѣ Церцви цѣлкомъ безсильни̂ супротивъ богохульства и атеизма“. Досыть того доброго. Зъ наведеного довѣдали мы ся того, чого живучи мѣжь народомъ нашимъ не достерегли и не чули.

Мы знаемо за вѣча, на котрыхъ народъ рускій однодушно стававъ пôдъ новымъ прапоромъ, а кôлькохъ малькоптентôвъ мусѣло уходити передъ грôмкимъ протестомъ селяньства. Мы знаемо за сотни̂ адресы довѣрія, яки̂ получили оголосивши̂ нову еру, мы знаемо, що весь народъ станувъ при своихъ князяхъ Церкви, и при выборахъ давъ доказъ, що дѣйстно прійшовъ вже до пôзнаня свого національного достоиньства, выбираючи одноголосно „не честныхъ русскихъ“, а власне тыхъ запроданцѣвъ, на котрыхъ Варшавскій дневникъ кидае анатему. Се мы знаемо, а решту хиба звѣдаемъ зъ информаціи газетъ россійскихъ. Въ смиренію серця радилибы мы однакъ Варшавскому дневникови полишити вже Галицку Русь. Се нива для него пропавша, не зродить она сѣмени, киненого заграницею, не прійме подаванои чужои руки, бо стоячи о своихъ силахъ, не потребуе гадинои помочи. А кого Русь выбрала въ Думу; се еи рѣчь, она ôдповѣсть за то.

Дописи.

Малый объемъ нашои часописи не позваляе намъ помѣщувати численныхъ дописей зъ провинціи, тымъ бôльше, що дописувателѣ порушують звычайно справы домашни̂ або громадски̂ того рода, що не годить ся ихъ помѣщуваати.

Нынѣ однакъ помѣщуемо двѣ дописи, коротки̂ а однакъ дуже важни̂ и якъ гадаемо будучи̂ власне на часѣ.

Ôдъ Сколього.

....Газета ваша хороша. Добре то чоловѣкови перечитати и научити ся темному кре-

---

ставати пôдъ карабинъ. Десь-тамъ далеко выпала ворохобня, треба було ставати на Турка.

III.

Той самои ночи, далеко ôдъ нашои верховины, середъ дикихъ горъ Босніи, въ невеличкôй хатинѣ, мовь гнѣздо причѣпленый до скалы блыскавъ маленькій каганець. Въ хатѣ, крôмъ убогои постели та кôтла на огниску, не було нѣчого. Посередъ неи стояло двое людей; мущина, узброеный ôдъ стôпъ до головы, и чудной красы невѣста. Мущина развивъ око евоею силою, яка перебивала въ цѣлôй его стати; чорне око кидало блыскавки, а волосъ довгій спадавъ на рамена. При боку шабля блыскала, на грудѣ за поясомъ виднѣлось кôлька ножôвъ и пистольеты, о стѣну оперта стояла на боцѣ стрѣльба. Невѣста була прибрана бѣдно, убого, та и драхли̂ лахманы не уменшали предивнои чи восточнои красы, повнои пристрасти, повнои огня.

— Селимъ! — промовила невѣста, обнявши руками мущину — ты йдешь ôдъ мене, полишаешь свою Анну?

— Такъ йду, бо Аллагъ кличе! Дивись, якъ гіявры тиснуть сынôвъ пророка, якъ нечистыми ногами допчуть тоту землю! Анно, пощо они йшли до насъ? Мы люде спокôйни̂, мы не бажали имъ злого; сами̂ прійшли, а теперь смерть для нихъ! Дивись, той нôжь обмые ся въ проклятôй ихъ крови!

— Селимъ! — прошептала Анна — на когожь лишишь мене? Они тебе убють, мôй милый! убють тебе, а що тогды буде робити твоя Анна? — И око невѣсты засіяло слезою, а голова и волосье рѣсне упало на грудь.

Анно! — прошептавъ тихше Селимъ. — Я верну до тебе; Аллахъ буде стерѣгъ мене, Анно! Но щожь менѣ робити, чи не йти? Чи маюсь лишити тутъ и зганьбити свое имя? Тажь всѣ назвали-бы мене пôдлымъ, и земля не приняла-бы моихъ костей, и Аллагъ проклявъ-бы и я не побачивъ-бы нѣколи лиця пророка. Анно, слухай! чуешь, якъ шумить лѣсъ? Слухай, той шумъ кличе на мене: Йди, йди! Анно, чи чуешь?

Анна не ôдповѣла нѣчого, лишень руки стиснули сильнѣйше рамя мужа, наче-бы не хотѣли его пустити, а слезы полили ся на его руки.

Селимъ стоявъ хвилю мовчки. Наразъ зашумѣли сильнѣйше дерева, боснякъ стрепенувъ ся.

— Анно, пусти, пусти мене! Ти̂ дерева кличуть на мене словомъ „пôдлый!“. Анно, пращай! най пророкъ стереже тебе, я верну до тебе.

Дерева зашумѣли еще сильнѣйше, а въ хатѣ стало тихо. Наразъ невѣста пôднесла голову, и голосомъ сильнымъ, рѣшучимъ сказала:

— Йди, Селимъ! Йди тамъ, де кличе тебе Аллахъ; йди гнобити проклятыхъ псôвъ! А я буду ждати на тебе, и просити за тобою пророка. Йди, йди! вже часъ....

Не стало бôльше слôвъ Аннѣ; зломана болемъ, кинулась на грудь Селима. Той зложивъ горячій поцѣлуй на чолѣ жѣнки, и за хвилю ступавъ вже по вузкôй стежцѣ въ лѣсѣ. Наразъ зôйшовъ мѣсяць; Селимъ обернувъ ся, его хата стояла освѣтлена срѣбнымъ свѣтломъ.

— Честь пророку! — прошептавъ и обтерши слезы зъ очей, пôшовъ дальше и дальше тамъ, де кликавъ его голосъ братей до пôмсты надъ гіяврами.

IV.

Ôдъ хвилѣ пращаня Ивана зъ Маланкою минуло кôлька мѣсяцѣвъ. И знову глубока нôчь покрыла землю, та нôчь спокôйна, ясна, люба. Тысячѣ зôръ покрыли небо. Горы озарени̂ тихимъ ихъ свѣтломъ манили до себе; на ялицяхъ побачишь кожду шпильку. Не свѣтить ся въ хатѣ Ивана, божь ясна нôчь мовь Божій день; та не спить Маланка, бо тиха пѣсня несе ся зъ хаты. То бѣдна невѣста колыше до сну маленького Ивася, та гадками блукаесь далеко.

— Боже, де ôнъ? ой кобы знавъ, яку потѣху зôславъ намъ Богъ, ôнъ на крилахъ прилетѣвъ-бы тутъ! Бѣдна дитино, чи дôждежь ся ты еще побачити свого батька? Чи учуе ôнъ ôдъ тебе слово „тата“, чи притисне до серця? А може, мôй Боже, вже не заговорить ôнъ бôльше....

Устала невѣста, кинулась на колѣна и до свѣту ясного молила Бога: Верни, верни его!

А въ ту саму хвилю, далеко-далеко, въ хатѣ Селима надъ колискою маленького сынка плакала Анна и молила Аллага и просила пророка, щобъ не осиротивъ маленкои его потѣхи.

стянинову, ажь за серце хапає, якъ довѣдаєшь ся, що чувати въ свѣтѣ Божôмъ, якъ якй люде славлять Господа Бога и пхають бѣду, якъ и мы пхаемо. Але если вже дбаете о насъ, то дбайте цѣлкомъ. Въ газетѣ вашôй не ма нѣколи ничо иншого, жаднои святои гадки, такъ якъ то пише друга газетка, котру тримаємо „Посланникъ". А намъ безъ науки духовнои, безъ Божого слова годѣ жити. Якъ знайде ся що такого перечитати, то такъ легко чоловѣкови, якъ-бы въ лѣтѣ напивъ ся холоднои водицѣ. Бо слово Боже, оно для насъ перша рѣчь. Можебысьте зробили ласку, та писали намъ зô житя святыхъ, якй науки церковнй, якъ мають грѣшнй люде жити и що намъ робити на тôмъ свѣтѣ, щобы не стратити ласки Божои....

Друге письмо, прислане однымъ зъ ревнѣйшихъ учителѣвъ:

....Позвольте, що порушу еще одну справу. Займѣть ся выдавництвомъ книжокъ духовного змѣсту. Хоть-бы двѣ-три на рôкъ. Нарôдъ рве ся до того, а ту годѣ знайти. Найлѣпшимъ доказомъ есть то, що миссійнй книжочки о. Джулыньского розходять ся у мене въ 400, а и бôльше примѣрникахъ. Но все то не выстарчає. Конечно потреба заспокоити жажду тоту нашого народу. Застановѣть ся надъ справою тою. Вправдѣ має и Просвѣта выдавати такй книжочки, но до теперь якось не йде ѣй складно. Вамъ булобы лекше....

* * *

И одному и другому почтенному дописувателеви ôдповѣсти мусимо однаково. Выдавництво книжокъ змѣсту духовного, се рѣчь не наша. Задача щоденнои політичнои часописи, цѣлкомъ ôдмѣнна. Но гадаємо, що справу тоту обôйме кто другій. Товариство „Просвѣта" певно порушить єѣ на зборахъ завтрѣшныхъ. Featurеж Товариство св. Апостола Павла повинно подумати о полагодженю пекучои сеи справы.

Впрочѣмъ ôдъ обставинъ залежить, чи небавомъ не завяже ся трете просвѣтне товариство, котре певно поставить выдавництво книжочокъ духовного змѣсту яко першу точку своеи задачи. Не завадить однакъ звернути увагу Товариства „Просвѣты" на наведенй дописи. Такихъ мы дôстаємо десятками, помѣстилисьмо двѣ, безпосередно наспѣвшй передъ загальными зборами „Просвѣты".

Кроника.

— **Є. В. Цѣсарь** зволивъ подаровати громадѣ Тарнавцѣ перемыскою повѣту 50 зр. на будову школы.

— **Банкетъ ельектричный** урядивъ истнуючій въ Новôмъ Йорку Franklin Experimental Club. На банкетѣ тôмъ ôдбуло ся все за помочію ельектрики. Ельектрика варила стравы, за єи помочею ôдчиняно остриги, грѣто пончь и воду до кавы. Полумиски и тарелѣ въѣжджали до салѣ ельектричною желѣзницею. Услуга лишень не була ельектрична. На чолѣ стола сидѣла кукла фонографична въ тварею Франклина, котра выголосила ôдповѣдный тостъ. Тельефонъ приносивъ звуки музики, а при кôнци банкету спавъ на присутныхъ дощь зъ цвѣтôвъ. Розумѣє ся, що саля була освѣтлена ельектрикою. Чисто по американьски.

— **Баронъ Иванъ Надгерный** нововыбраный посолъ до Думы державнои, померъ въ пятницю, въ наслѣдокъ атаку апопльектичного, власне въ хвилѣ, коли ждавъ на авдієнцію въ передпокôю салѣ авдієнціональнои Є. Е. гр. Тааффого.

— **До Гамбурга** вернуло на дняхъ девятнайцять емигрантôвъ зъ Царства польского, повертаючихъ теперь зъ Бразиліи. Положенье ихъ найнужденнѣйше. Нещаснй не мають слôвъ на описанье своєи нужды. Всѣхъ выслано до ôтчины.

— **На щудлахъ выбирає ся до Москвы** пекарь Dornau. Вôльно дурѣти, до кого приступає.

— **До Львова** прибувъ дръ Людвикъ Рековскій, асистентъ професора Коха въ Берлинѣ.

— **Въ краєвôй школѣ рôльничôй** въ Дублянахъ 30 ученикôвъ выписало ся. Наслѣдкомъ того дирекція мусѣла замкнути школу.

Въ *Valladolid* въ Ишпаніи мали мѣсце забуреня студенцкй. Ректоръ тамошного университету зôставъ именованый сенаторомъ. Студенты-юристы хотѣли зробити єму овацію, на що зôзволивъ губернаторъ провинціи. Не подобало ся то однакъ слухачамъ медицины и тй рѣшили урядити ректорови демостранцію. Довѣдавъ ся о тôмъ губернаторъ и заказавъ всякихъ манифестацій, що выкликало невдоволенье межи юристами. Постановили они помстити ся, и коли ôнъ выйшовъ на проходъ, кинули ся на него и хотѣли єго оббити. Наслѣдкомъ того прійшло до боробы зъ поліцією, въ котрôй кôлькохъ студентôвъ ранено. Ворохобня успокоила ся, но обавляють ся єи поновленя.

— **Еще одинъ процесъ.** Въ суботу 9 (21) с. м. передъ львôвскимъ Трибуналомъ була розбирана справа о згôршенье выкликане въ церквѣ въ часѣ набоженства. Обвиненымъ въ тôмъ преступленю бувъ селянинъ Василь Бойко зъ Кошелева, письменникъ, членъ Общества Качковского, вѣрный и пильный читатель книжокъ выдаваныхъ тымъ Обществомъ, повѣрникъ корифеѣвъ москвофильства и пр.

Трубуналъ по выслуханю свѣдкôвъ и обороны др. Добрянского узнавъ В. Бойка виновнымъ въ нарушеню въ Церквѣ, порядку въ часѣ набоженства, и засудивъ єго на кару 8 дневнои вязницѣ объостренною однодневнымъ постомъ.

Вѣсти епархіяльнй.

Аеп. Львôвска.

Презенту на Боковъ одержавъ о Іос. Недвецкій зъ Нѣнева въ дорозѣ замѣны зъ о. Дес. Щуровскимъ, приходникомъ Бекова.

Зъ презенційныхъ грамотъ зрезиґнували оо.: Онуфр. Криницкій на Слободу и Ром. Крижановскій на Крушельницю.

На конкурсъ зъ речинцемъ до 9 мая 1891 р. розписанй приходы: Толщѣвъ, дек. щирецкого и Гозѣвъ, дек. болехôвского.

Намѣстництво годить ся на кан. институцію о. Іос. Ганкевича на Красне, дек. скалатского.

Введенй оо.: Ник. Левицкій за сотр. у Велдѣжи, Вол. Сабатъ за сотр. въ Нараєвѣ, Григ. Комаряньскій за завѣд. въ Жуличахъ, Стеф. Городецкій за прих. у Вербилôвцяхъ и І. Кулицкій за завѣд. въ Зарудю.

Увôльненй оо.: Яросл. Янкевичь ôдъ сотр. у Велдѣжи, Евг. Гузаръ ôдъ сотр. въ Нараєвѣ, Григ. Комаряньскій ôдъ сотр. въ Жуличахъ, І. Кулицкій ôдъ сотр. Ольшаницѣ, І. Насальскій ôдъ сотр. въ Толщевѣ.

ТЕЛЕҐРАМЫ.

Лондинъ 24 марта. Дотеперѣшный генеральный конзуль въ Занзибарѣ Шмитъ, зôставъ именованый посломъ въ Мароко.

Опорто 24 марта. Судъ военный засудивъ кождого зъ головныхъ справцѣвъ послѣдного вôйскового бунту на четыролѣтну остру вязницю, иншихъ засуджено на четыролѣтну вязницю, потôмъ на поселенье въ Африцѣ, менше винныхъ на коротку кару въ домѣ поправы, загаломъ засуджено 266 вôйсковыхъ, а увôльнено 240. Зъ цивильныхъ засуджено 7, а увôльнено 18.

Торгъ збôжемъ.

24 марта	Львôвъ	Тернопôль	Пôдволочиска	Ярославъ
Пшениця	8.——8.25	7.85—8.10	7.60—8.—	8.——8.45
Жито	5.85—6.20	5.60—6.—	5.40—5.90	6.——6.35
Ячмѣнь	6.——6.75	5.25—7.—	4.85—6.50	5.75—7.25
Овесъ	6.——6.70	5.80—6.35	5.75—6.20	6.20—7.—
Горохъ	6.20—9.75	6.——9.—	6.——8.50	6.30—9.75
Выка	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Рѣпакъ	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Хмель	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Конюшина чер.	42.—52.—	42.—52.—	45.—51.—	45.—52.—
Конюшина бѣла	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Оковита	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Хмель ôдъ —·— до —·— за 56 кильо.

Оковита готова за 10.000 літр. пр. loco Львôвъ ôдъ —·— до —·— зл.

Надôслане

Выдѣлъ рускои Бурсы стрыйскои запрошує нынѣшнымъ Вп. членôвъ на звычайнй загальнй зборы Товариства, котрй ôдбудуть ся 26 н. ст. марта о год. 2 а въ случаю предвидженôмъ статутами о год. 3 зъ пол. въ льокалю руск. Касина.

Порядокъ дневный:

1. Справозданье уступаючого Выдѣлу зъ дѣяльности за 1890 р.;
2. Справозданье касове;
3. Выбôръ председателя и членôвъ Выдѣлу;
4. Выбôръ комисіи до провѣреня рахункôвъ;
5. Справа отвореня Бурсы зъ слѣдуючимъ рокомъ школьнымъ;
6. Самостôйнй внесеня членôвъ.

Въ Стрыю 15. марта 1890.

За Выдѣлъ

Ст. Дубравскій, председатель.   И. Вахнянинъ. секретарь.

И двѣ молитвы, хоть якъ рôжнй ôть себе, плыли до неба и злучились въ одно и засіяли зôркою и понеслись до Бога; та за пôзно уже!

V.

Въ той самъ часъ середъ скель дикихъ та ярôвъ глубокихъ стояли соколики нашй; межи ними и Иванъ. Ой не одна капля крови полила вже тоту землю, не одна голова не пôднесесь бôльше, не однй очи не споглянуть на рôднй полонины, не одно ухо не учує вже радôсного голосу своихъ дзвонôвъ!

Иванъ бувъ еще мѣжь живыми. Змученый тяжкими боями, опертый о карабинъ, стоявъ ôнъ та глядѣвъ въ сторону, де єго горы, де єго хата, де єго Маланка. И билось серце и рвалось тамъ; та годѣ крылъ дôстати, годѣ взлетѣти, годѣ понестись!

А зорѣ усмѣхались до него, а горы, подôбнй до єго гôръ, тягнулись, а дерева хилились и шепотѣли—та не розумѣвъ ихъ шепоту Иванъ.

Въ передъ! — почулось наразъ и голосъ трубы, короткій а рѣшучій, збудивъ Ивана.

Въ передъ! непріятель йде! — понеслось и за одну хвилю почулись голоснй стрѣлы. То Турки напали на нашихъ. Не часъ було стрѣляти; непріятель пôдкравъ ся якъ мôгъ найблизше, мужь вдаривъ на мужа, желѣзо зазвенѣло о желѣзо, грудь дотыкалась груди, кровь одныхъ мѣшалась зъ кровію другихъ.

Боже, помилуй! — скрикнувъ Иванъ и кинувъ ся на передъ. На супротивъ него летѣвъ Турокъ зъ шаблюкою у рукахъ. Довгій волосъ ôдкрытои головы розвѣявъ ся, а злôсть и ненависть, жажда бою и крови ажь кипѣли въ нѣмъ. Бувъ се Селимъ.

Въ передъ! — подумавъ Иванъ, а за хвилю єго ґверъ ударивъ о шаблюку Турка. И зачавъ ся бôй дикій, страшный! Мовь-бы туръ ударивъ рогами на тура, одинъ тре другого, а силы ихъ рôвноважать ся; такъ сынъ гôръ ударивъ на брата свого гôрняка, и одинъ и другій кипѣли жаждою братнои крови. Наразъ сильнѣйше ударили на себе, зазвенѣло страшно желѣзо; за хвилю оба упали на землю, одинъ уцѣливъ въ серце другого.

А въ тôй хвилѣ надлетѣли двѣ зôрки — одна ôдъ запада, друга ôдъ востока — злили ся въ одно и засвѣтили надъ упавшими.

— Маланка! — прошептавъ Иванъ.

— Анна! — почулось зъ грудей Селима.

Зôрка згасла, погасли оба борцѣ.

Селимъ и Иванъ спочили въ однôмъ гробѣ. Тамъ лежать въ святôй згодѣ, тамъ добре имъ, тамъ любо и тихо.

VI.

Колыше Маланка сына, та чекає мужа; колыше сына Анна, выжидає Селима.

А немовлята сплятъ, усмѣхають ся черезъ сонъ; видно снить ся имъ доля будуча.

Судьба ихъ однака; хоть двѣ долѣ, а кожда однака!

Одвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.